

Të shpenguar (1:7–8)

Në çdo kontinent, në çdo shtet, në çdo qytet dhe në çdo familje, njerëzit mblidhen nganjëherë së bashku për të festuar ngjarje të ndryshme. Për shembull, festojmë ditëlindjet dhe përvjetorët. Zbukurojmë shtëpinë. Blejmë kartolina dhe dhurata. Bëjmë fotografi që të kemi kujtime nga festa dhe nga pjesëmarrësit në të.

Në Shqipëri ne festojmë festa të ndryshme si Dita e Pavarësisë, Viti i Ri, Një Maji, Bajrami, Krishtlindjet etj. Në këto festa përfshihen familja, shoqëria, pikniqet, fishekzjarret, etj. Me anë të këtyre festave kujtojmë se ku kemi qenë si komb, çfarë na ka sjellë deri këtu, çfarë përfaqësojmë dhe si hyjmë në histori.

Kur lexojmë Biblën, mësojmë se festimi më i madh në jetën tonë duhet të jetë festimi i asaj që Perëndia ka bërë për ne, nëpërmjet Krishtit. Çdo mbledhje së bashku e njerëzve të Perëndisë duhet të jetë një përkujtim i Krishtit dhe asaj që Ai ka bërë.

Fjalët e para të letrës së Efesianëve japin me gëzim lavdërimet e Palit ndaj Perëndisë për gjithçka që Ai na ka dhënë në Krishtin. Në vargjet 1:3–14 jepet një fjali plot e përplot me lavde dedikuar Perëndisë.

Duke shpërthyer në lavde, Pali përkujtoi se Perëndia na ka bekuar me çdo bekim frymëror në Krishtin (1:3). Ai përkujtoi se Perëndia na ka zgjedhur në Krisht për të qenë njerëzit e Tij (1:4). Pali përkujtoi se Perëndia na ka birësuar për të qenë fëmijët e Tij (1:5). Ai përkujtoi hirin që na është

dhënë falas në Krisht (1:6).

Më poshtë lexojmë këto vargje të mahnitshme: «Në të cilin [Krishtin] kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve sipas pasurisë së hirit të tij, të cilin e bëri të teprojë ndaj nesh...» (1:7–8).

Në Krisht festojmë shpengimin tonë. Si zhvillohet ky festim?

FESTOJMË DOMETHËNIEN E SHPENGIMIT

«Në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij,...» (1:7). Pali festoi shpengimin në Krisht, por ç'donte të thoshte ai me «shpengimin»? Mbani mend dy fjalë: «gjendje» dhe «kosto».

Shpengimi na tregon diçka për *gjendjen* në të cilën ishim para se të shpengoheshim. Një studiues i Biblës bëri këtë koment: «Ideja themelore e shpengimit është ajo e çlirimit të një gjëje apo njeriu nga kontrolli i dikujt, për të kaluar në kontrollin e atij që bëri të mundur këtë çlirim.»

Në Dhjatën e Vjetër, shpengimi ishte çmimi i paguar për të çliruar një skllav. Shpengim ishte edhe çlirimi i Izraelit nga skllavëria egjiptiane. Shpengim do të thotë çlirim nga kontrolli i një tjetri. Pali shkroi për të qenit «i shitur te mëkati si skllav» (Romakëve 7:14). Shpengimi na kujton gjendjen në të cilën ishim para se të vinim në Krisht. Mëkati ishte zotëria ynë dhe ne ishim skllavërit e tij.

Për të kuptuar kuptimin e shpengimit, duhet të kuptojmë gjendjen mëkatore në të cilën ishim.

Gjithashtu duhet të mbajmë parasysh se çfarë u desh për të na nxjerrë nga ajo gjendje. Cila ishte *kostoja* e shpengimit? Pali tha: «Kemi shpengimin me anë të gjakut të tij,...» Shpengimi nuk kushtoi pak. Kostoja e tij ishte e lartë sa më s'behej. Jezusi vetë tha se erdhi «për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetave» (Marku 10:45). Pjetri tha: «Duke ditur se jo me anë gjërash që prishen, si argjendi ose ari, jeni shpenguar nga mënyra e kotë e të jetuarit të trashëguar nga etërit, por nga gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të patëmetë dhe të panjollë» (1 Pjetër 1:18–19).

Te Hebrenjve 9:12 thuhet se Krishti «hyri një herë e përgjithmonë në shenjtërore, jo me gjakun e cjepëve dhe të viçave, por me gjakun e vet, dhe fitoi një shpëtim të amshuar». Shpengimi ynë pati çmimin më të lartë që mund të imagjinohet, vdekjen e Birit të Perëndisë.

Nuk mund të mos ndiejmë dhembje kur shikojmë në lajme skena nga një luftë civile që zhvillohet në ndonjë vend të botës. Në ato vende, njerëzit zgjohen çdo ditë duke mos e ditur se çfarë do të sjellë dita. Familjet ndahen çdo mëngjes duke mos e ditur nëse do ta shikojnë njëri-tjetrin përsëri në darkë. Është një situatë e tmerrshme. Kjo duhet t'i bëjë njerëzit e lirë ta vlerësojnë sigurinë dhe lirinë që kanë. Liria, të cilës i gëzohemi, kushtoi shumë. Varret e 28 mijë dëshmorëve, anembanë Shqipërisë, qëndrojnë si përkujtime e çmimit të lirisë. Në përkujtim të kësaj lirie qëndrojnë edhe dhjetra e qindra varre të policëve apo ushtarakëve të tjerë të vvarë gjatë këtyre dhjetë viteve të fundit në Shqipëri, në përleshje me krimin.

Jezusi e dha jetën e Tij për ne. Në qoftë se nuk do të kishte shkuar në Golgota, nuk do të kishte patur shpresë për asnjë prej nesh. Ai pagoi për shpengimin tonë. Ai është Shpenguesi ynë.

Çfarë bëjmë me këtë të vërtetë? Vetëm e mbajmë në mendje? Vetëm këndojmë për të? Vetëm e kujtojmë nganjëherë? Jezusi do që e vërteta për shpengimin të na ndryshojë jetën. Ai na çliroi që të jemi ata që Perëndia gjithmonë ka dashur të jemi, njerëz që e nderojmë, e duam, e lavdërojmë dhe e adhurojmë Atë. Kur zgjedhim që të mos veprojmë sipas këtij plani dhe të jetojmë në mëkat, po zgjedhim të jetojmë sikur vdekja e Tij në kryq të mos kishte ndodhur, sikur të mos kishte kuptim, sikur të mos meritojë të merret parasysh dhe sikur derdhja e gjakut të Tij dhe vdekja e Tij të mos kenë rëndësi.

Domethënia e shpengimit është se Jezusi pagoi çmimin për të na çuar aty ku Perëndia do që të jemi, jashtë ferrit dhe gati për në qiell.

FESTOJMË REZULTATIN E SHPENNGIMIT

«Në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, *faljen e mëkateve...*» (1:7). Rezultati i shpengimit është falja e mëkateve.

Emri «falje» (në greqisht) vjen nga një folje që do të thotë «përzë, dëboj, urdhëroj të largohet». Perëndia i përzë mëkatet tona. Ato nuk qëndrojnë më midis nesh dhe Perëndisë si një hendek apo mur ndarës.

Ata që jetuan në kohën e Dhjatës së Vjetër duhet të ofronin një cjan për të shlyer mëkatet e tyre. Në ditën e shlyerjes së mëkateve, kryepifti shtrinte duart mbi të si simbol të transferimit të të gjitha mëkateve nga njerëzit te cjapi. Cjapi çohet më pas larg në shkretëtirë, në mënyrë që të mos kthehet më kurrë. Cjapi ikte dhe në këtë mënyrë iknin edhe mëkatet (Levitiku 16).

Jezu Krishti u bë cjapi ynë fajshlyes. Ai mori fajin tonë dhe pranoi ndëshkimin:

...Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve (Isaia 53:6).

Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihet mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të (2 Korintasve 5:21).

Ai vetë i barti mëkatet tona në trupin e tij mbi drurin e kryqit... (1 Pjetër 2:24).

Kur një grup njerëzish u pyetën për besimin e tyre fetar, ata shprehën shumë ide të ndryshme për qiellin dhe ferrin. Një nga pikpamjet më të zakonshme të shumicës së të intervistuarve ishte kjo: *Se ku do ta kalosh përjetësinë varet nga ajo se sa i mirë je.* Me fjalë të tjera, në qoftë se dikush nuk përzihet në telashe, mban përgjegjësitë e veta, i trajton mirë njerëzit e tjerë dhe duket se për të mund të thuhet më shumë fjalë të mira se të këqija, atëherë ai njeri do të shkojë në qiell.

Kjo ide nuk gjendet në Bibël! Bibla na mëson se asnjëri prej nesh nuk është aq i mirë sa të shkojë në qiell: «Nuk ka asnjëri të drejtë, as edhe një» (Romakëve 3:10); «Të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë» (Romakëve 3:23); «Paga e mëkatit është vdekja» (Romakëve 6:23).

Këto tre vargje e hedhin poshtë idenë se mirësia

i çon njerëzit në qiell. Nuk ka rëndësi në se jeni zgjedhur si nxënësit më të mirë të shkollës apo nëse respektoheni në bashkësi si njeri i mirë dhe i dhembshur. Nuk mund të shkoni në qiell vetëm për faktin se e shikoni veten si të mirë në përgjithësi. Mirësia nuk do na çojë në qiell. Asnjëri prej nesh nuk mund të jetë i mirë sa duhet. Dhe e gjitha kjo, për shkak të mëkateve tona.

Që herën e parë që mëkatojmë, bëhet e pamundur të shkojmë në qiell nga mirësia jonë. Asnjëri prej nesh nuk mund të bëjë asgjë për të «çmëkatuar» një mëkat të vetëm.

Pavarësisht se sa të mirë mund t'u dukemi të tjerëve, nuk mund të jemi të pranueshëm për Perëndinë. Nuk mund ta bëjmë veten të pranueshëm nga Perëndia, sado të mirë të jemi apo sado shumë të përpiqemi. Vetëm Perëndia e bën këtë duke na falur. E bën këtë me anë të largimit të mëkateve tona. Kjo është arsyeja që e festojmë rezultatin e shpengimit, faljen e mëkateve.

FESTOJMË MASËN E SHPENGIMIT

«Në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve *sipas pasurisë së hirit të tij*, të cilin e bëri të teprojtë ndaj nesh» (1:7–8). Pali pohoi gjerësinë dhe plotësinë e faljes sonë. Shtrirja e faljes sonë matet nga hiri me tepriçë i Perëndisë, që Ai e bën të teprojtë në jetën tonë.

Perëndia shpengon dhe fal sipas pasurisë së hirit të tij. Perëndia mund të falë çdo mëkat. Perëndia nuk na thotë që të mos e kalojmë masën e «aq» apo «kaq» mëkateve. «Por aty ku mëkati është i tepruar, hiri është akoma më i tepërt» (Romakëve 5:20). Asnjë qenie njerëzore nuk mund të mëkatojë përtej pasurisë së hirit të Perëndisë. Mëkatet tona kurrë nuk mund të jenë kaq të tmerrshme dhe kaq të shumta sa që hiri i Perëndisë të mos i mbulojë dot ato.

E vërteta është kjo: Mirësia jonë nuk do na çojë në qiell, pavarësisht se sa shumë përpiqemi. Megjithatë, mëkatet e panumërta nuk do na përjashtojnë nga qielli, në qoftë se e vendosim besimin te Jezusi.

Tom Lemons shkroi një roman, ngjarja e të cilit zhvillohet në shek. I, në kohën e kryqit të Krishtit dhe në vitet që pasuan. Personazhi kryesor është një zdrukthtar i quajtur Linus, të cilin, pasi e zgjojnë brutalisht nga gjumi një natë, e urdhërojnë të ndërtojë

një kryq, për kryqëzimin e një mësuesi rebel nga Nazareti. Dhe e ndërton. Më vonë po atë ditë, Linusi qëndron dhe shikon Jezusin nga Nazareti të derdhë gjakun dhe të vdesë në kryqin që ai, Linusi, kishte ndërtuar.

Ndjenja e fajit e mbyti atë. Ai ikën nga Jeruzalemi dhe nisët në kërkim të së vërtetës dhe jetës. Vite më vonë, kujtimi i mësuesit galileas në kryq akoma e ndiqte atë. Linusi takoi një njeri nga Tarsi, të quajtur Saul. Në takimin e tyre imagjinar, Linusi dhe Sauli patën këtë bashkëbisedim:

«Jam drejtpërdrejt fajtor i gjakut të tij! E dija, e ndjeja se ishte i pafajshëm dhe, megjithatë, unë...» Ai nuk mundi t'i nxirrte fjalët. E zuri gjaku i një njeriu të pafajshëm....

«Ndërtova kryqin në të cilin ai vdiq», pëshpëriti më në fund, me një zë të mbytur nga turpi dhe hutimi. «E dija dhe, megjithatë, pranova...»

...Sauli u zgjat dhe i kapi krahun. «Sigurisht që nuk e imagjinon dot se ke më shumë faj se unë për këtë, zdrukthtar.... Por asnjëri prej nesh nuk është pa faj për vdekjen e tij. A nuk e kupton, Linus? Ai është Qengji i Pashkës, i therur për të gjitha mëkatet e botës, për mëkatet e të gjithë atyre që kanë jetuar dhe që do të jetojnë.»

Lotë të nxehtë filluan të rrëshqisnin nga sytë e Linusit. Ai tundi kokën, pa qenë në gjendje të shikonte, pa qenë në gjendje t'i lejonte vetes të pranonte...

«Shikoje në këtë mënyrë, miku im», vazhdoi Sauli. «Në qoftë se ajo që bëre kontribuoi në vdekjen e tij, ka kontribuar gjithashtu edhe për një jetë të re për të gjithë njerëzimin. Ti nuk ndërtove vetëm një kryq, Linus. Ndërtove gjithashtu edhe një altar.»

Kryqi na vërteton se nuk mund të kemi mëkatuar aq shumë, sa hiri i Perëndisë të mos jetë në gjendje të bëjë ndonjë gjë lidhur me ato mëkate. Njerëzit e morën Birin e përkryer të Perëndisë, e zhveshën, e rrahën dhe e varën në një kryq prej druri, duke bërë që ai të vdiste si një kriminel ordiner. Ata bënë çdo gjë për ta poshtëruar, lënduar dhe shkatërruar Jezusin. Prapë se prapë, hiri i Perëndisë ishte më i madh se mëkatet e tyre. Perëndia pëdori pikërisht gjakun e derdhur në një vdekje të tillë poshtëruese për të ofruar faljen e mëkateve.

KONKLUZION

A i gëzoheni shpengimit? Mbani mend se mirësia nuk do t'ju çojë në qiell. E vetmja mënyrë për të shkuar në qiell është të jeni në Jezusin. A jeni në Jezusin? Dorëzohani jetën Atij. Mos e shtyni për më vonë!

Shpengimi akoma ekziston. Falja akoma ofrohet. Hiri akoma tepron.

